

at beholde den spæde — mod Mandens Vilje.

Dette er ikke noget enestaaende Tilfælde — langt fra. Mens Konerne ude i Entreen venter paa, at deres Tur skal komme, studerer de Stemmeretslitteratur, og Diskussionen bliver af og til livlig, trods ubetinget Enighed. Flere af dem fortæller med Stolthed, at deres Mænd selv støtter Sagen og har opfordret dem til at skrive under. — „Min Mand blev saa gal,“ hører man en højkrøst Stemme sige, „da han fik læst det lille Blad; han sagde, at jeg kunde hilse denne hersens Stemmeretsfrue, at hun behøver ikke at sætte mig Dumheder i Hovedet — — „Vi Mænd kan slaa vore Ruder ud selv,“ sagde han. — Hvis den Kunst svarer til politisk Stemmeret, saa er han en rigtig Skryder. I sidste Maaned maatte jeg vaske en hel Dag hos Viceværtens for to Ruder, han havde slaaet ud, da han var fuld.“ „Stemmeret? Ja skulde jeg ikke have Stemmeret,“ lyder en anden kraftig Stemme, som jeg genkender tilhører en flink „Kone“, som er særlig vel anbefalet af Göteborgs Arbejdsanvisningskontor. „Jeg gad vide, hvem af os to, der egentlig burde have Stemmeret — han eller jeg? Er det ikke mig, som forsørger Familien? Maa jeg ikke desuden holde ham med Penge til de vaade Varer for Husfredens Skyld? Da vi i Vinter var til Mægling kos Præsten, og han talte smukt til os om Forsoning og Ungdomskærlighed og min Mand græd, saa Taarerne dryppede ned i Skæget, og han lovede Bod og Bedring, saa var jeg en Tosse som sædvanlig og troede ham paa hans Ord og satte mig i Udgift for et Sæt

Tøj til ham til 30 Kr. To Gange i dette Foraar har jeg maattet indløse dette Tøj — første Gang med 15 Kr. og anden Gang med 12. Og hver eneste Bid, Børnene stopper i sig, har jeg tjent sammen. Er det ham, der nedbryder Lov og Orden i Landet, der skal stemme paa Lovene, eller er det mig?“

Svaret, hun fik, burde have tilfredsstillet hende, og hendes første Spørgsmaal, da hun kom ind for at faa Børnene sendt paa Landet i Sommer, var efter Listen, saa hun med det samme kunde skrive sit Navn paa den.

„Lad Børnene komme af Sted, kæreste Frue“, bad hun, „saa de slipper for at være hjemme i de Uger.“ Og saa skyndte hun sig af Sted — hun havde forsømt en hel Arbejdstime der, hvor hun skulde gøre rent.

Kvindens Plads er i Hjemmet!

Den næste saa saa glad og fornøjet ud, at jeg ikke kunde lade være med at spørge hende, om hun havde vundet det store Lod i Lotteriet.

„Ja næsten! Manden skal sidde to Aar for Indbrudstyveri; og jeg har det virkelig nu saa godt, som jeg ikke har haft det i lange Tider. Jeg har taget fri fra Fabriken i Formiddag for at faa Børnene sendt paa Landet.“

Kvindens Plads er i Hjemmet!

Endnu et Billede — det sidste — maa jeg tage med. Det er en ung Kvinde med et blegt, udtæret Ansigt og dybe, bedrøvede Øjne. Jeg kender hendes Historie indtil for flere Aar siden, da hendes mindste Barn blev født. Det var Dagen før Juleaften, og hun vidste, at hendes Mand, der var Sømand, snart kunde ventes hjem.